

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pati est Hominis Inevitabile Fatum

Neissen, Johann Adolph

Coloniæ Agrippinæ, 1721

Crux Jonæ & Ninivæ Jon. 1 & seqq. exorbitantis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49134](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49134)

CRUX

Jonæ & Ninivæ.

Jonæ 1. & seq. cap.

QUEM Elias mortuum suscitavit viduæ sareptanæ filium, volunt Hebræi fuisse Jonam: Matre postea dicente ad Eliam; nunc in isto cognovi, quia vir dei es tu: & verbum domini in ore tuo veritas est jundè etiam Jonas, quia ab Eliâ, verum eloquente suscitatus fuit, hebraicâ phrasi dictus est, filius Amathi, id est, cum Amathi veritatem sonet, filius veritatis.

*Jonas
filius
Amathi
dictus.*

Anno circiter 770. Ante Christum, solus & unus ex Prophetis Jonas, missus est ad Gentes, idque in condemnationem Israëlitarum; qui gentilibus, quales erant Ninivitæ, pœnitentiam agentibus, durâ cervice, in malitiâ suâ perseverare non verebantur.

*Quomodo
iter trium
dierum
sumen-
dum.*

Erat Ninivæ capitalis Regni, & ledes Regis Assyriæ, prægrandis, ac trium dierum itinere per ampla civitas: id

id quod authores non videntur intelligere de longitudine, sed de circuitu ejus, quam 24. leucas continuisse asseverant, quarum octo, in quemvis diem distributæ, secundum veterem computanti methodum, trium dierum iter exactum constituunt. Sicuti nunc luxus & vanitas, & qui inde inferuntur affines vitiorum abortus, in magnis præcipue urbibus invalescunt: ita de Ninive ascendit clamor malitiæ ad deum usque. Ideo factum est verbum domini ad Jonam, dicens: *Surge & vade in Niniven, Civitatem grandem, & prædica in eâ quia ascendit malitia ejus coram me.*

Adeste hic Politici, sapientes hujus *Jonas Politicus.* seculi, qui studetis cor machinationibus tegere; & falsa quævis per ostensionem fingere: videte, quâ palliatâ simulatæ mentis perversitate, quem calidum astum; quo successu ludere conetur Jonas? Jubetur à deo ire in Niniven; aggreditur iter, quis aliud sibi persuadeat, quàm quod pergat ad Ninivitas? hic jam noverat sensum verbis velare: verba sonabant Niniven, sensus

cogitabat Tharsin. Extraordinaria & inaudita hactenus consilia capit Jonas, conatur subducere sese Deo: ut que declinet ablegationem hanc suam, ab divino mittentis conspectu elongare se, clandestinò intendit.

Mi Jona ! quid frustrà contendis quomodo non incidit tibi, quod Davidi, Psalmo 138. Quò ibo à spiritu tuo & quò à facie tuâ fugiam? Tharsis inquit Jonas: ast, nunquid Tharsis alicubi est? an nullibi est, Si nullibi est, Tharsis non est: Si alicubi est, etiam Deus, qui ubique est, ibi est ubi Tharsis est. Fugias, non effugies & cur Deum fugis, quem quærimus omnes? fugio instar Jonas, ne cogar ire in Niniven: Novi ego Dominum & clementiam ejus nimiam: si denuntiavero interitum Ninivitis, & ipsi forsitan penitentiam egerint; miserebitur illorum, & ego inveniar Propheta futilis: non ibo. Profectò nunc mihi facillè persuasero fuisse Jonam resuscitatum illum ab Eliâ, ejusque spiritum à corpore solutum, Deo tantisper conjunctum,

atum, haufisse fingularem illam di-
vinæ bonitatis cognitionem, qua-
lem nemo alius Prophetarum,
qui promptè sibi commiffa exe-
cuti sunt, acquifierit un-
quam.

Accelerat fugam Jonas, descendit *Fugit Jo-*
in Joppen, conscendit navem euntem *nas à*
in Tharfis: dantur vela ventis, *Deo.*

secantur undæ, quodque faustum
fortunatumque fit, longè post se Jo-
nas relinquit aridam. Non nisi jam
cælum spectatur, & æquor: in mag-
nam inauditam, & obstupescendam
crucem advehitur Jonas; quem fu-
giebat Deum nimis misericordem;
eundem brevi requitet sibi opportunè
talem. Navigatur placidè; & Jonas des-
cendit ad interiora navis, & dormie-
bat sopore gravi. tum subitò inhorref-
cens mare, paulatim levari fluctusque
ciere: mox immaniter assurgentes
undarum undequaque intumescen-
tium montes, modo ad usque sidera na-
vem attollebant; modò procellarum to-
nitruorumq; mixto fragore dehifcentes,

*Oritur
tempeftas.*

ad usque tartara horribiliter deprimebant, hic jam pavore perculsi, ceteroquin fortes corporibus, animisque audaciores nautæ, cuncta miscent clamoribus, aut Jupiter moderatur Poli; aut Neptunus dominatur Pelagi; aut uterq; simul irascitur nobis: Clamaveruntque ad Deum. Suum & accessit ad Jonam Gubernator navis, & excitatum increpat: quid tu sopore deprime-
 ris? Surge & invoca Deum tuum, si forte recogitet Deus de nobis, & non pe-
 reamus. Dixitque vir ad Collegam suum: venite & mittamus sortes, ut sciamus, quare hoc malum sit nobis; & miserunt sortes, & cecidit sors super Jonam. & dixerunt ad eum: indica nobis, cujus causâ malum istud sit nobis? quod est opus tuum? quæ terra tua? & quò vadis? vel ex quo populo es tu? Hebræus, inquit, ego sum, & Deum coeli timeo, qui fecit mare & aridam. Et timerunt timore magno, agentes, quid hoc fecisti? cognoverunt enim, quod à facie domini fugeret, quia

*Sors super
Jonam.*

indicaverat eis Jonas : quid facie-
mus tibi, & cessabit mare à nobis?
quia mare ibat & intumescebat super
eos : respondit Jonas, tollite me , &
mittite in mare, & cessabit mare à vo-
bis; scio enim ego , quoniam prop-
ter me tempestas hæc grandis venit su-
per vos.

Sistamus hic nonnihil tempestuo-
sum maris furiosi impetum , & e-
mergentem ex pelagi tumultu Jo-
næ crucem tantisper contemple-
mur. D. Chrysostomus sapienter ad-
vertit ; quod nos Sanctorum , qui-
bus expositi fuerunt , experimenta
deprehensa , & discrimina grandia
æquò minoris æstimemus , eò quòd
præcognito historiarum eventu , pro-
bè teneamus auxiliatricem Deima-
num eis providè paratam temporique
porrectam, minimè defuisse : hinc hoc
ipsum, quod nos scimus modò , ipsis
tunc incognitum incertumque extitisse
ideoque ad firmiter standum, illudque
temporis momentum , quo fortè
decreverit Deus, malis eos eximere

*Calami-
tas Jo-
næ gravi-
or opinio-
ne.*

M s

præ-

præstolandum, fide magnâ, constantiâque invicta opus fuisse, non sat recognoscimus. Idem sentiendum de præfenti casu Prophetæ Jonæ. Minus admiramur, quod ipsemet postulaverit tolli se, & mitti in mare, quoniam jam tum imbuti notitiâ sumus, quàm admirandâ ratione Deus, malorum omnium discrimini, ipsum subtraxerit. Sed fingat se quis ejus loco consistere, & perpendat secum, quàm desperabundâ desolatæ mentis agitatione, quàmque crudeli afflictissimi cordis mœrore, necesse fuerit pressum dejectumque fuisse id momenti Jonam; quo se iræ divinæ victimam, in profundum maris præcipitandum intelligebat. Sciebat quod irritasset Deum, sentiebat vindicem ejus manum contra se extensam, prospiciebat, quod venturi, quod tempestates, quod maria horrendum exacerbata, abstrusum sibi sepulcrum, in abyssi cavernis minitarentur. In hoc tam terribili lamentabilique statu, Jonas delicti sui veniam, quàm humillimè deprecatus, offert sese in mortem, antè oculos ob-

*Comittit
se miseri-
cordia di-
vine.*

ber.

berrantem: & nescio, quâ tacitè habita spe, conjicit se confidenter in paterna divinæ clementiæ brachia; observando peccatori exemplo, ut si quando data Deo iram exercendi causa, confugiat in sinum misericordiæ ejus inexhaustæ; confisus dicto S. Bernardi: sola spes apud te miserationis obtinet locum; neque ponis oleum misericordiæ, nisi in vasis fiducia.

Remigabant Nautæ, ut reverterentur ad aridam, Jonamque exponerent incolumem potius, quam ut aquis immergerent uno jactu perditissimum: sed non valebant, consilium industriamque superantibus undis: omnis conatus ventorum furiarumque rabie elidebatur. Itaque clamaverunt ad Dominum: quæsumus ne pereamus in anima viri istius: & ne des super nos sanguinem innocentum; quia tu Domine, sicut voluisti, fecisti: & tulerunt Jonam & miserunt eum in mare, & stetit mare à fervore suo. Transmigraverit haud dubie tempestas omnis in cor Jonæ;

*Dejicitur
in mare.*

Jonæ :

Humanitas Nautarum.

Jonæ : quod fluctuum illisu quassum
 anxie trepidat ; in quo abjectæ vitæ spes
 debilis fluctuat , ubi desperatio sævit ,
 conscientia tumultuat , metus angit ;
 dolor lancinat , mens agitur , omnia
 susque deque vertuntur. Deprædica-
 bimus meritò Navarchi Nautarum ;
 que horum humanitatem , & im-
 pensum Jonæ salvandi studium. Hoc
 genus hominum , uti marinum , ita &
 quodammodo ferinum , Ethnici om-
 nes ac Idololatræ , sine cruce , sine du-
 ce , suo ipsorummet arbitrato viventes ;
 benevolo suo cum Jona peregrino ac
 ignoto homine procedendi modo , om-
 nes æquitatis & charitatis leges ; adeo-
 que viri metisque Christiani hominis
 partes , affatim expleverunt. Sors ce-
 ciderat super Jonam , se fontem diffi-
 teri non poterat , propter se tempesta-
 tem sævire ; mare furere ; irasci Numen ,
 contestatus fuerat. Adhuc benevolen-
 tia & humanitas navigantium non at-
 tento suorum omnium præsentis peri-
 culo , pro uno salvando Jona , diu mul-
 tumque littus assequi attentabat.

Qualis

Qualis pudor Christianorum? Eth-
 nicos Idololatrias Christianis plurimis,
 quibus lex charitatis & mansuetudinis
 tam copiosè præscripta est, adèdè insigni-
 tate Christi virtutibus antecellere? ma-
 lè metuo, ne hoc casu inter hos, incon-
 ditus quidam turbulenti cujusdam ce-
 rebri vociferatus insonuisset: quid ad
 nos iste homo nauci? profugus & va-
 gabundus socius? quid hæremus? ejici-
 atur impium caput: cur diu perichita-
 bimur? demergatur scelestum pecus:
 pereat invisa cælo bestia. O dedecus!
 pudeat te dictorum horum, quisquis
 Christianus ejusmodi crudelitatem ex
 corde & ore tuo evomis! & vel ab ip-
 sis tandem Ethnicis mansuetudinem
 & charitatem Christianam addisce.

*Confusio
 Christiano-
 rum.*

Exposcamus nunc paulisper Nauta-
 rum, imo Orbis universi sensum, quid
 existiment modo de Jona? Jonas, ne-
 mo non ait, projectus in mare, immo-
 latus Neptuno, suffocatus aquis, nunc
 fluitat cadaver; monstris marinis festi-
 vum pabulum, hilarè epulandum.
 Ita esse, nec aliter sentire, humana ra-
 tio persuadebat. Attamen Dominus,
 cui

*Piscis ab-
 sorbet lo-
 nam.*

cui venti & Maria obediunt, præparavit piscem grandem, ut degluriet Jonam: & erat Jonas in ventre piscis, tribus diebus & tribus noctibus. O præpotens admirandum Numen! hæreo attonitus mente pervolvens, quid nunc demum animi, hoc novi in statu esse potuerit Jonæ: dum me loco ipfius fingo, inhorresco; & jam planè conclamatum, meque consumptum puto.

*Qualis
fuerit pis-
cis.*

Sustinent Authores piscem hunc non fuisse cetum; utpote cujus guttur tam laxum non sit, ut hominem integrum (nisi fortè miraculum adjicere velimus) deglutire valeat. Sed quod fuerit vel canis marinus, dictus *Calcharias*, vel alius grandis piscis appellatus *Lamia*. De cane, nisi diversi generis distinguantur, etiam probabile non est: quem enim vidit mihi apprimè notus quidam, in arcâ aquæ marinæ innatantem, raritatis causâ ad magnum Germaniæ Principem devehî; superiore corporis parte molossium anglicum mole suâ adæquabar, non excedebat: gerebat caput, primos pedes, demissè pendulas aures, omnia canina: oculos
volve-

volvebat, ad stuporem magnos, nigros, ac speciosissimos: cæterà piscis, incapax deglutiendi hominis. marinum Iaurum ad hujusmodi bolum educerem potius; quam, quidem vivum pabulato-rem nunquam vidi, excoriati tamen exuvias, detractamque pellem affabrè extentam, inque pedes erectam, multùm admiratus sum: eamque corporis molem, ventrisque capacitatem observa- vi, quæ amplitudine suâ, & sutori si- mul ac sartori officinas sat amplas exhi- beret, eosque opificia sua exercentes, commodè concluderet: sed squomodo per os, per guttur, per collum pene- trent; viderint, qui ibidem sedem fige- re statuunt ego equidem id non video. Itaque ad lamiam veniendum est: de quo prægrandi pisce asserunt Authores in finib⁹ Provinciæ Aquitaniæ, aliquot istius generis interceptos fuisse, in quo- rum panticibus reperti fuerint homines integri, à capite ad calcem usque cata- phracti. Anno 1520. Archiepiscopus Ni- diohensis, scriptis ad Pontificem Leo- nem X. literis contestatus fuit, vi- sum ibidem monstrum marinum
(ille

(ille cetum nuncupabat) cujus rictus duabus orgys seu passibus græcis, id est, duplici spatio, quod utriusque manus brachiorumque extensione completur, suâ latitudine commensuratus fuerit: cujus oculi tam ampli, ut si eruendi venissent, in quovis defosso spelæo, viginti quatuor homines commode delitescerent. Assertum à tanto Præsule, omninò liberale. Sive nunc Lamia sit, sive cetus, seu bos marinus, seu canis; certum manet domicilium Jonæ in pisce. Nec tantoperè admirandum est, in vasto oceano repertum fuisse tantæ molis tamque largæ capacitatis incolam: illud verò notandum, quod jussu divino propè circumfluis, mox præstò steterit, ad Jonam ejectum, protinùs deglutiendum; quodque ipsum in visceribus jam conclusum, naturali suo colere non absumpserit, quod respirandi concesserit facultatem, quod tribus illis diebus noctibusque Jonas in ventre piscis, non ut hospitis sui nutrimentum & cibus; sed veluti Dei captivus in squamoso isthoc carcere, mirabiliter fuerit detentus. Quid existimabimus

*Quid egerit
Jonas
in ventre
piscis.*

bimus egisse Jonam isthoc triduo? an
fortassis somnum suum, quem in navi-
gio, subortâ tempestate excitatus, in-
terrumpere fuit coactus, perrexerit
edormire? vix crediderim insolitum
illud conclavis sui stratuna, ei concili-
asse soporem. Non est ambigendum,
quia postquam marini Monstri inqui-
linus, se suosque sensus non nihil re-
colligens, miraculum illud grande quo
conservabatur, providentia Dei plus-
quam vulgari patratum esse cognove-
rat, illa, quibus offensum Numen pro-
trudendus in mare, efflictim placare
conatus fuerat, flagrantia suspiria denuò
inflammare, conduplicareq; profundis-
simâ animi demissione continuaverit.
Sic habet porrò historia: Oravit
Jonas ad Dominum Deum suum
de ventre piscis: cum angustiaretur
in me anima mea, inquit ipsemet,
Domini recordatus sum: clamavi de
tribulatione meâ ad Dominum, de
ventre inferi clamavi: projecisti me in
profundum in corde maris, & flumen
circumdedit me: omnes gurgites &
fluctus tui super me transierunt:

N

&

& ego dixi abjectus sum à conspectu oculorum tuorum, circumdederunt me aquæ usq; ad animam: abyssus valavit me: pelagus operuit caput meum. Ad extrema montium descendi: terræ vectes concluderunt me: & sublevabis de corruptione vitam meam Domine Deus meus: ego in voce laudis immolabo tibi, quæcunque vovi, reddam pro salute Domino. Ecce, quàm plenè ad obedientiam redactus est Jonas: plura vota concepit, omnia redditurum se Domino sanctè adpromittit.

*Ejicitur
Jonas in
aridam.*

*Peccato-
ribus ex-
emplum.*

Et dixit Dominus pisci, & evomit Jonam in aridam. Projectus volatur in ripâ, adrepat ad littus, erigit sese in pedes, assurgit hominivus, ab imo abyssi spelæo, obtemperare altissimo, profundè doctus: prorsùs singulari Peccatoribus exemplo; Hac enim imagine suâ, dupotissimum salutariter observanda: præclarè repræsentat, unum est, quod sit peccatum omne reformidandum; quoniam peccatorem dejicit in turbulentum mare, & tempestatem

tem horridam, quamvis invisibilem; ubi non ventorum, sed Dæmonum exponitur furori ac ludibrio. Alterum est; quod ipse in medio procellarum, quibus involvebatur; inque extremâ calamitate suâ & statu, ut videri poterat, omninò desperato, non nisi unum Deum in cogitatione ac corde habuerit, ad unum illum gemens respexerit, ab illo unico fiducia in violatâ, omnem opem solatiumq; sibi pollicitus præstolatusq; fuerit. Peccator his contraria communiter agit: etenim vel superficiem solummodo peccati attingit obiter, ideoque exitialem ejusdem gravitatem; & quas animo infligit atrocitatem plagarum, non nisi leviter ponderare consuevit: vel si quandoque genuinam ejus ideam, & quæ monstrantur in ea, ingentia damna, animique pericula summa propius intueatur; tantùm non dejicitur animo, turbatur Spiritu, periclitatur spe, unicâ & necessariâ salutis nostræ anchorâ. Agnovit Jonas piaculi sui *Deo innitendum.* enormitatem, sed & bonitatis ac clementiæ divinæ immensitate

piè animatus est : stitit fontem sese ir-
ritato Deo, sed & confidentissimè re-
cepit se ad abyssum misericordiarum
ejus : Novit & timere Deum ; & unà
sperare in eum, neque spes suppres-
sit timorem ; neque spem debilitavit
timor. Quisquis in adversitate suâ ad-
hæret alteri, quàm Deo, confu-
gitque ad præsidium quod non est Deus,
nec in lege aut veritate Dei fundatum ;
quod non nisi ad inventam hominum,
& hujus seculi prudentiam sapit, is ædi-
ficat in arenâ super vanitate mundi,
neq; fulcitur immutabilitate verbi Dei
ac sinceritate amoris Jesu Christi : at-
que ità miserationibus divinis, quæ
præparatæ affluerent, vanitatibus suis
obicem ponens, infelix deseritur,
corruique ejus manca strues. Uno
Deo adjuvante, & filio ejus Crucifixo
Duce subsistero possumus ac transire
arctam Crucis viam, extrâ quam nulla
reperitur salus. Ità nos instruit Jo-
nas, apprimè eruditus, cap. 2, v. 9.
Qui custodiunt vanitatem fru-
strâ, misericordiam suam derelin-
quunt.

Nunc

Nunc factum est verbum Domini, ad *Jonas*
 Jonam secundo, dicens: surge & vade *prædicat*
 in Niniven Civitatem magnam, & *Ninivitis*
 prædica in eâ prædicationem, quam *interitum*
 ego loquar ad te, & surrexit Jonas; &
 abiit in Niniven, juxta verbum Domini,
 & cœpit introire in civitatem itinere
 diei unius, & clamavit: *Adhuc quadra-*
ginta dies, & Ninive subvertetur.
 Jonas ignotus homo, Ninivitis nun-
 quam visus, qui nullum existimationis
 pondus, nullum authoritatis alicujus
 splendorem præfererebat; contemptu
 laborans, subito, absque ullo mali im-
 minentis indicio, improvise acclamat
 exitialia hæc fata populo, sine numero
 grandi, opulento, deliciis diffuenti, &
 quod his affine est, insolenter contu-
 maciterque inflato.

Tanguntur corda divinitus; & credi- *Ninive a-*
 derunt viri Ninivite in Deum: & prædi- *git pœni-*
 caverunt jejunium; & vestiti sunt sac- *tentiam.*
 cis à majore usque ad minimum: &
 pervenit verbum ad Regem Ninive, &
 surrexit de solio suo, & abjecit vesti-
 mentum suum à se, & indutus est sacco,
 & sedit in cinere, & clamavit in Nini-

Ninive ex ore Regis & Principum eius
 dicens: homines & jumenta, & boves &
 pecora non gustent quidquam nec
 pascantur, & aquam non bibant: &
 operiantur saccis homines & jumenta,
 & clament ad Dominum in fortitudi-
 ne: & convertatur vir à via sua mala,
 & ab iniquitate, quæ est in manibus
 eorum: quis scit, si convertatur & ig-
 noscat Deus, & revertatur à furore ira
 suæ; & non peribimus?

Fervor hic unanimis, quo cum ira-
 to Deo, pro capite & incolumitate sua
 pacisci nituntur, rerum suarum trepidi
 Ninivitæ, indubitatum facit; quod
 non tam humano, quàm divino im-
 pulsu, omnium corda, à duritie emo-
 ta; in pias lacrymas, sanctumque de-
 peccatis dolorem, emollita defluxe-
 rint. Nati in blanditiis; enervati
 in deliciis, inescati voluptatibus,
 divitiis immergi, in honoribus elati,
 vestiti mollibus, in purpurâ splendidi,
 in commestationibus assidui, exqui-
 sitissimis mensarum epulis assueti, pre-
 tiosissimo vino madidi, nullo non
 relaxandæ mentis studio intenti,
 hæc

hæc omnia repentinò aspernentes ,
rigescunt saccis & ciliciis : sordescunt
pulveribus & cineribus, macerantur
inediâ & jejuniis , exjuccantur plo-
ratu ac lacrymis , rauescunt eju-
latu ac lamentis : quid multa? mu-
tato corde , mutantur opera, præ-
bita peccatoribus imitandæ virtutis ex-
emplaria.

Violentiam Cœlo, gratamque Deo *Deus mi-*
vim intulisse videntur : *Vidit enim seratur*
Deus opera eorum, quia conversi sunt Niniva
de viâ suâ malâ, & misertus est Deus
super malitiam, quàm locutus
fuerat, ut faceret eis, & non fe-
cit.

Obstupesco marticolam Jonam : *Jonas ex-*
hic iterùm in armis est : patefecerat *probrat*
ei Deus, quod placatus pœnitentiâ *Deo Cle-*
sincerâ Ninivitarum, cogitet ipsis *mentiam.*
parcere : & afflictus est Jonas afflictio-
ne magnâ, & iratus est. En perci-
tum & confidenter ferox ingenium?
cui irascitur? Deo: quorum sic pergit
expostulare, obsecro Domine, nun-
quid non hoc est verbum meum cum
adhuc essem in terrâ meâ: propter quod

præoccupavi, ut fugerem in Tharsis: scio enim, quia tu Deus clemens & misericors; patiens & multæ miserationis, & ignoscens super malitiâ, & nunc Domine tolle quæso animam meam a me; quia melior est mihi mors, quàm vita. At daturus iræ spatium Jonas, stomachans egressus est de civitate, & sedit contrà orientem Civitatis, & fecit sibi umbraculum ibi, & sedebat subter illud in umbrâ, donec videret, quid accideret civitati.

*Hedera
gaudium
primò,
mox bi-
lem mo-
vit Jonæ.*

Placuit Deo intolerantiam hanc Jonæ, quasi in illâ ludendo, placitè domare eumque ut desideratam sibi æquanimitatem devoveat, suaviter condocere. Siquidem præparavit Dominus Deus hederam, & ascendit super caput Jonæ ut esset umbra super caput ejus, & protegeret eum: & lætatus est Jonas, super hedera lætitiâ magnâ, & paravit Deus vermem, ascensu diluculi in crastinum, & percussit hedera, & exaruit. Et cum ortus fuisset Sol, præcepit Dominus vento calido & urenti; & percussit Sol super

super caput Jonæ, & æstuabat: & petivit animæ suæ, ut moreretur; & dixit: melius est mihi mori, quàm vivere. & dixit Dominus ad Jonam: putasne bene irasceris tu super hederam? amabo, quid expectabimus responsionis à Jona? stupeo mortalem ad confidentiam audentiamque tantam projectum. Bene, inquit, irascor ego, usque ad mortem. Tu doles super hederam, reponit Dominus, in quâ non laborasti, neque fecisti, ut cresceret; quæ sub unâ nocte nata est, & sub unâ nocte periit: & ego non parcam Ninivæ? Civitati magnæ, in quâ sunt plusquam centum viginti millia hominum, qui nesciunt, quid sit inter dexteram & sinistram suam, & jumenta multa.

Remollesce tandem Jona, & reconde iras: reddita est Ninive per pœnitentiam digna ejus amore, qui ipsam venerat pessumdare, in iræ suæ furore. Etiam effectum est, quod prædixeras: adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur. Augustinus de Civitate Dei, libro vigesimo primo, capite vigesimo quarto, hæc habet: *eversa est Ninive,*

*Moralis
eversio
Ninivæ.*

quæ mala erat; & bona ædificata est,
 quæ non erit: stantibus mœnibus at-
 que Domibus, eversa est Civitas in per-
 ditis moribus. Levabat Deus virgam,
 quâ impios feriret; implorant pii grati-
 am, ne miseri perirent: murmurabat
 Cœlum tonitu, quo reos fulminaret.
 jacebant hi in gemitu, ut noxas deple-
 rant. hiabant ima tartara, ad fontes
 devorandos, respiciunt hi sidera, ad su-
 peros placandos. Atque ita vitium in
 virtutem; poena in meritum; vindicta
 in præmium, odium in amorem, ira
 in gratiam, interitus in salutem; dam-
 natio in beatitatem, mors in vitam, in-
 fernus in paradisum; felicissimè com-
 mutantur. Et hæc demum sunt
 fortunata resipiscentium pec-
 catorum fata. Felices Cruces,
 dum conferunt salutes.

CRUX